

Súd: Okresný súd Košice I  
Spisová značka: 12C/406/2011  
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7111220202  
Dátum vydania rozhodnutia: 24. 04. 2015  
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Miloš Greguš  
ECLI: ECLI:SK:OSKE1:2015:7111220202.9

## ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Košice I v konaní pred samosudcom Mgr. Milošom Gregušom v občianskoprávnej veci navrhovateľa: Československá obchodní banka, a.s., Radlická 333/150, Praha 5, Česká republika, IČ: 00 001 350, zastúpený Mgr. Petrom Olejárom, usadeným euroadvokátom, Miletičova 21, Bratislava proti odporkyni: X. B., nar. XX.X.XXXX, prihlásená k trvalému pobytu na Q. Ú. V., zastúpená JUDr. Katarínou Adamovskou, advokátkou, Žižkova 6, Košice o zaplatenie 10.014,35 Kč s prísl. takto

### **r o z h o d o l :**

Konanie čo do zaplatenia 230,-Kč, zmluvného úroku 10,90% p.a. zo sumy 25,24 Kč za obdobie od 27.6.2011 do 19.7.2011, zmluvného úroku 10,90% p.a. zo sumy 6,74 Kč za obdobie od 20.7.2011 do 7.2.2012, úroku z omeškania vo výške 15% p.a. zo sumy 25,24 Kč od 27.6.2011 do 19.7.2011, úroku z omeškania vo výške 15% p.a. zo sumy 6,74 Kč za obdobie od 20.7.2011 do 7.2.2012 a sumy vo výške 133,65 Kč **z a s t a v u j e.**

Žalobu **z a m i e t a.**

Priznáva odporkyni náhradu trov konania v 100%-nej výške, pričom o výške náhrady trov konania súd rozhodne samostatným uznesením po právoplatnosti tohto rozsudku.

### **o d ô v o d n e n i e :**

Navrhovateľ sa podanou žalobou zo dňa 26.7.2011 domáhal rozhodnutia, ktorým by súd zaviazal odporkyňu k zaplateniu 10.378,-Kč spolu so zmluvným úrokom vo výške 10,90% p.a. z čiastky 25,24 Kč za obdobie od 27.6.2011 do zaplatenia, úroku z omeškania vo výške 15% p.a. zo sumy 25,24 Kč za obdobie od 27.6.2011 do zaplatenia. Zároveň žiadal priznať aj náhradu trov konania. Podaním zo dňa 3.4.2013 navrhovateľ zobral svoj návrh čo do zaplatenia sumy 230,-Kč späť. Podaním zo dňa 12.1.2015 navrhovateľ zobral svoj návrh čo do zaplatenia zmluvného úroku vo výške 10,90% p.a. zo sumy 25,24 Kč za obdobie od 27.6.2011 do 19.7.2011, zmluvného úroku vo výške 10,90% p.a. zo sumy 6,74 Kč za obdobie od 20.7.2011 do 7.2.2012, úroku z omeškania vo výške 15% p.a. z čiastky 25,24 Kč za obdobie od 27.6.2011 do 19.7.2011, úroku z omeškania vo výške 15% p.a. z čiastky 6,74 Kč za obdobie od 20.7.2011 do 7.2.2012 a čo do zaplatenia sumy 133,65 Kč späť. V tejto časti žiadal konanie zastaviť. Žalovaných zostalo 10,014,35 Kč, táto suma predstavovala úrok z omeškania. Zároveň žiadal priznať aj náhradu trov konania.

Podľa § 96 ods. 1 O.s.p. navrhovateľ môže vziať za konania späť návrh na jeho začatie, a to sčasti alebo celkom. Ak je návrh vzatý späť celkom, súd konanie zastaví. Ak je návrh vzatý späť sčasti, súd konanie v tejto časti zastaví.

Vzhľadom na dispozitívny úkon navrhovateľa, súd konanie v navrhovanej časti zastavil.

Navrhovateľ svoj návrh odôvodnil tým, že s odporkyňou uzatvorili Zmluvu o ČSOB spotrebiteľskom úvere č. XXXXXXXXXXR. Neoddeliteľnou súčasťou zmluvy boli aj Obchodné podmienky pre ČSOB spotrebiteľské úvery. Navrhovateľ na základe uvedenej zmluvy poskytol odporkyňi dňa 13.4.2007 finančné prostriedky vo výške úverového limitu 50.000,-Kč. Odporkyňa sa zaviazala k riadnemu a včasnému splácaniu úveru. Napriek opakovaným urgenciám, však svoje povinnosti riadne neplnila a nehradila splátky v zmysle čl. V. Zmluvy, na čo jej navrhovateľ zaslal poslednú výzvu k zaplateniu dlžnej čiastky. Odporkyňa na túto výzvu adekvátne nereagovala a dlžnú sumu neuhradila. Navrhovateľ bol nútený pristúpiť k zosplatneniu úveru dňa 15.3.2008. Navrhovateľ odporkyňu o tejto skutočnosti informoval listom, v ktorom ju aj vyzval k zaplateniu celého dlhu vrátane poplatkov podľa sadzobníka navrhovateľa. Pôvodne požadovaná suma 10.378,-Kč predstavovala aktuálnu dlžnú čiastku vyčíslenú ku dňu 26.6.2011, ktorá sa skladala zo zostatku nesplatenej istiny vo výške 25,24 Kč, zmluvného úroku vyčísleného na sumu 11,36 Kč a úroku z omeškania, ktorý k tomuto dátumu predstavoval 10.341,40 Kč.

Navrhovateľ ďalej uviedol, že v čase prípravy žaloby, odporkyňa dňa 19.7.2011 uhradila sumu 30,-Kč a dňa 7.2.2012, t.j. už po podaní žaloby uhradila sumu 200,-Kč. Zaplatenie tejto sumy sa prejavilo návrhom na čiastočné späťvzatie žaloby čo do sumy 230,-Kč. V priebehu konania bolo zistené, že odporkyňa dňa 20.3.2009 uhradila sumu 5.000,-Kč a dňa 22.5.2009 uhradila sumu 8.000,-Kč. V oboch prípadoch odporkyňa neuviedla na vkladoch variabilný symbol. Navrhovateľ zaúčtoval obe platby až dňom 9.6.2009. Navrhovateľ po preúčtovaní uvedených platieb na deň úhrady, podaním zo dňa 12.1.2015 zbral žalobu, ako je uvedené vyššie, čiastočne späť.

Navrhovateľ ďalej poukázal na to, že zmluva medzi účastníkmi konania bola uzatvorená v súlade s právnymi predpismi Českej republiky, čím si zmluvné strany zvolili právo, ktorým sa má ich zmluvný vzťah riadiť, t.j. právo Českej republiky. Svoje tvrdenie oprel o článok 3 odsek 1 nariadenia Európskeho parlamentu a Rady (ES) č. 593/2008 o rozhodnom práve pre zmluvné záväzky (Rím I), podľa ktorého sa zmluva spravuje právnym poriadkom, ktorý si zvolia zmluvné strany. Voľba musí byť urobená výslovne alebo jasne preukázaná ustanoveniami zmluvy alebo okolnosťami prípadu. Zmluvné strany si môžu zvoliť právny poriadok, ktorým sa bude spravovať celá zmluva alebo len jej časť. Navrhovateľ má ďalej za to, že táto voľba spĺňa aj podmienky pre voľbu práva pri spotrebiteľských zmluvách uvedené v článku 6 Nariadenia Rím I.

Na predmetný právny vzťah sa vzhľadom na vyššie uvedené majú použiť ustanovenia českého právneho poriadku. V zmysle § 262 ods. 4 zák. č. 513/1991 Sb. Obchodní zákonník za bodkočiarkou: „ustanovenia Občianskeho zákonníka alebo osobitných predpisov o spotrebiteľských zmluvách, adhézných zmluvách, zneužívajúcich klauzulách a iné ustanovenia smerujúce k ochrane spotrebiteľa je však treba použiť vtedy, ak je to v prospech zmluvnej strany, ktorá nie je podnikateľom“.

Ďalej uviedol, že v otázke posúdenia problematiky premlčania v spotrebiteľských zmluvách uzatvorených podľa Obchodného zákonníka Českej republiky sú právna prax a ustálená judikatúra jednoznačné. Najvyšší súd ČR v rozhodnutí č.k. 32 Cdo 3337/2010 zo dňa 24.7.2012 napríklad uvádza: „Výkladom § 262 odst. 4 časti vety prvnj za středníkem obch. zák. však nelze dospět k závěru, že odůvodňuje aplikaci jakéhokoli ustanovení, jež by mohlo být pro spotřebitele výhodnější. Takovému závěru nelze přisvědčit již jen proto, že by vnášel do právních vztahů zásaní nejistotu a znamenal by též výrazný zásah do zásady rovnosti účastníků těchto vztahů. Úprava promlčení není úpravou, která směřuje k ochraně spotřebitele; odlišně stanovená délka promlčecí doby v občanském a obchodním zákonníku je pouze výsledkem různých legislativních procesů, z nichž však žádný nesměruje k ochraně slabší strany (spotřebitele). Promlčení působí vůči oběma stranám stejně, z komplexní úpravy promlčení v každém z těchto zákonů nelze považovat jen některá z nich za výhodnější pro spotřebitele“.

Navyše Najvyšší súd ČR v predmetnom rozsudku ďalej uvádza, že pokiaľ by úmyslom zákonodarcu bolo uprednostniť aplikáciu všetkých pre nepodnikateľa „výhodnejších“ úprav, iste by nepoužil formuláciu príkladným výpočtom s výslovným odkazom na úpravu spotrebiteľských zmlúv, adhézných zmlúv a zneužívajúcich klauzúl, ale všeobecnú formuláciu.

V obdobnej právnej veci navrhovateľa rozhodol aj Krajský súd v Trnave rozsudkom zo dňa 7.5.2014 sp. zn. 11Co/70/2013, kde uviedol, že na predmetný právny vzťah je potrebné aplikovať ustanovenia českého právneho poriadku, a to zák. č. 513/1991 Sb. Obchodný zákonník, a to aj čo sa týka premlčacej doby.

Vzhľadom na všetko vyššie uvedené, bol navrhovateľ toho názoru, že žalobu zo dňa 20.7.2011 podal v štvorročnej premlčacej lehote, a teda k premlčaniu nedošlo.

Navrhovateľ ďalej uviedol, že pre prípad, ak by súd aplikoval slovenský právny poriadok, a teda aj trojročnú premlčaciu dobu, odporkyňa podpísala Uznanie záväzku zo dňa 20.2.2009, teda návrh navrhovateľa nemôže byť v žiadnom prípade premlčaný.

Odporkyňa žiadala žalobu zamietnuť. Vzniesla námietku premlčania voči celému uplatnenému nároku. V tejto súvislosti poukázala na článok 7 Rímskeho dohovoru o uplatnení imperatívnej normy, t.j. práva štátu konajúceho súdu. Poukázala aj na ust. § 10 ods. 4 zák. č. 97/1963 Zb. a na Dôvodovú správu k novele zák. č. 102/2014 Z.z., kde sa uvádza, že spotrebiteľské normy Slovenská republika považuje za imperatívne normy. Taktiež poukázala na článok III. Dôvodovej správy, v ktorej sa uvádza, že: „V súlade s logikou zákona o medzinárodnom práve súkromnom a procesnom sa dopĺňa § 10 o imperatívnu normu platnú pre záväzkové vzťahy majúce svoj pôvod alebo súvisiace so spotrebiteľskou zmluvou. Ako neadekvátne sa javí imperatívne normy vymedzovať v jednotlivých zákonoch upravujúcich spotrebiteľské právne vzťahy, ale tieto inkorporovať práve v ustanoveniach o záväzkoch s medzinárodným prvkom v zákone č. 97/1963 Zb. V súlade s filozofiou Nariadenia Rím I sa zapracúva aj preferencia pre spotrebiteľa výhodnejšieho právneho režimu“.

Ďalej uviedla, že ak sa jedná o premlčanie, premlčanie je inštitútom záväzkového práva, preto je potrebné aplikovať normy, ktoré sa týkajú spotrebiteľského práva a na základe ustálenej judikatúry SR, je na tento právny vzťah potrebné aplikovať trojročnú premlčaciu lehotu, pretože táto norma poskytuje spotrebiteľovi väčšiu ochranu. Prípadné použitie Obchodného zákonníka Českej republiky, resp. českého práva, by sa postavenie odporkyne ako spotrebiteľa zhoršilo, preto je potrebné aplikovať imperatívnu normu a nie je možné odchyliť sa od ustanovení Občianskeho zákonníka, resp. zákona na ochranu spotrebiteľa.

Odporkyňa ďalej uviedla, že Uznanie záväzku a dohodu o splnení už splatného záväzku, ktorú podpísala dňa 20.2.2009, považuje za neplatnú. Jej originál súdu nikdy nebol predložený. Uznanie záväzku za navrhovateľa uzatvorila obchodná spoločnosť B4B INKASSO s.r.o. na základe plnej moci zo dňa 9.2.2004. Navrhovateľ však do spisu doložil splnomocnenie pre túto obchodnú spoločnosť datované dňom 19.7.2007. Ďalej namietla tú skutočnosť, že spoločnosť na vymáhanie pohľadávky splnomocnená navrhovateľom ju navštívila v jej bydlisku, o čom svedčí uvedené uznanie záväzku, ktoré bolo podpísané v Z., kde v tom čase odporkyňa bývala. Takéto konanie je možné považovať za určitú formu nátlaku, a to aj vzhľadom k tomu, že ide o formulár, ktorý mala odporkyňa podpísať, pričom jeho znenie nemohla žiadnym spôsobom ovplyvniť. Ďalej poukázala na to, že v článku, kde sú dohodnuté splátky, toto sa žiadnym spôsobom neprejavilo v živote pôžičky, ktorú navrhovateľ predložil ako listinný dôkaz. Taktiež poukázala na článok V Uznaní, kde sa uvádza, že dlžník berie na vedomie, že v prípade neuhradenia čo aj jedinej splátky v dohodnutom termíne, sa stáva celý záväzok okamžite splatným a navrhovateľ je oprávnený vymáhať ho súdnou cestou, čiže opätovne zosplatnil už raz zosplatnený záväzok. Ak by ho vymáhal súdnou cestou, opätovne by si mohol uplatniť nárok na úrok z omeškania, čo je nezmysel, nakoľko by išlo o dvojité uplatnenie si úroku z omeškania. Z uvedených dôvodov odporkyňa považovala celé uznanie záväzku a dohodu o splnení, za neplatnú. Samotné uznanie záväzku je jednostranným prejavom dlžníka voči navrhovateľovi. V tomto prípade však odporkyňa nebola tá, ktorá vyšla s iniciatívou uznať záväzok. Uznanie záväzku jej písomne predložil navrhovateľ. Toto jeho konanie možno považovať za nekalú obchodnú prax.

Za ďalšiu nekalú obchodnú prax odporkyňa považovala to, že sám navrhovateľ jej zaslal opakované mailovú správu, že zostatok na jej účte je ku dňu 21.6.2011 mínus 25,24 CZK, dňa 2.8.2011 jej zaslal správu, že k tomuto dňu je aktuálny zostatok na účte mínus 6,74 CZK, dňa 21.2.2012 aj 29.1.2013 jej oznámil, že aktuálny zostatok na jej účte je 0,00 CZK. Toto navodzuje stav, že odporkyňa už ku tomuto dňu nemala voči navrhovateľovi žiaden dlh. Navrhovateľ odporkyňu neinformoval o skutočnej výške záväzku, keďže bola povinná platiť aj úroky z omeškania.

Navrhovateľ do spisu ako listinný dôkaz predložil Zmluvu o ČSOB spotrebiteľskom úvere č. XXXXXXXXXXXR uzatvorenú dňa 13.4.2007. Zmluva bola uzatvorená v Prahe, t.j. v Českej republike. Na základe zmluvy navrhovateľ poskytol odporkyňi spotrebiteľský úver do výšky 50.000,-Kč, pričom

peňažné prostriedky mohli byť čerpané ku dňu 13.4.2007. V zmluve si účastníci dohodli, že vyčerpaný a nesplatený úver alebo jeho časť, bude úročený pevnou úrokovou sadzbou vo výške 10,90% p.a. Za poskytnutie úveru odporkyňa zaplatila poplatok vo výške 500,-Kč, za správu úveru si navrhovateľ účtoval mesačne poplatok vo výške 30,-Kč. Odporkyňa sa zaviazala splácať úver v 60 mesačných anuitných splátkach vo výške 1.086,-Kč s tým, že prvá splátka mala byť splatená dňa 17.5.2007 a posledná splátka mala byť splatená dňa 17.4.2012. Pre prípad, že odporkyňa nedodrží termíny a výšku splátok, alebo nesplatí ostatné peňažné záväzky vyplývajúce zo zmluvy, si účastníci dohodli úrok z omeškania vo výške 15% p.a. z čiastok, ktoré mala odporkyňa zaplatiť v dohodnutých termínoch ich splatnosti. K tomu navrhovateľ do spisu doložil aj Prihlášku k poisteniu uzatvorenú medzi účastníkmi konania dňa 13.4.2007. Bola dohodnutá VARIANTA 1 - poistenie pre prípad smrti, alebo plnej invalidity a poistenie pre prípad pracovnej neschopnosti. Prihláška do poistenia bola uzatvorená k Zmluve o ČSOB spotrebiteľskom úvere uzavretej medzi účastníkmi konania. Poplatok za poistenie bol stanovený v Sadzobníku poplatkov ČSOB, ktorý bol k dispozícii vo všetkých pobočkách ČSOB. Aktuálna výška poplatku k dátumu uzatvorenia prihlášky bola 55,-Kč. Ďalej navrhovateľ do spisu doložil aj Obchodné podmienky pre ČSOB spotrebiteľské úvery účinné od 5.2.2007. Taktiež doložil aj Sadzobník poplatkov platný od 1.4.2007. Predložil aj Relevantnú časť histórie úverového účtu od 15.12.2007 do 26.6.2011.

Do spisu bola doložená aj Opakovaná výzva navrhovateľa zo dňa 16.1.2008 adresovaná odporkyňi k zaplateniu dlžnej čiastky, ktorá k uvedenému dňu predstavovala 1.987,26 Kč. K tomu priložil fotokópiu listovej zásielky, ktorou preukázal, že odporkyňa si uvedenú výzvu nevyzdvihla v odbernej lehote. Predložil aj Poslednú výzvu zo dňa 14.2.2008 adresovanú odporkyňi k zaplateniu dlžnej čiastky, ktorá k uvedenému dňu predstavovala 2.695,72 Kč. K tomu doložil fotokópiu listovej zásielky, z ktorej je zrejmé, že odporkyňa poslednú výzvu neprevzala v odbernej lehote. Ďalej do spisu doložil Oznámenie o zosplatnení úveru zo dňa 26.3.2008 adresované odporkyňi, v ktorom navrhovateľ odporkyňi oznámil, že pohľadávka z jej úveru sa stala splatnou ku dňu 15.3.2008. Zároveň bola odporkyňa vyzvaná k zaplateniu celej dlžnej čiastky vrátane príslušenstva vo výške 46.182,99 Kč do 6.4.2008. K tomu navrhovateľ doložil aj fotokópiu listovej zásielky, z ktorej vyplýva, že odporkyňa si oznámenie o zosplatnení úveru nevyzdvihla v odbernej lehote. Všetky jej boli adresované na adresu: Z. XXX, Č. O., Česká republika.

Z potvrdenia Q. V. zo dňa 27.12.2012 mal súd preukázané, že odporkyňa je od 14.4.2011 prihlásená na trvalý pobyt na adrese R. V..

Navrhovateľ do spisu doložil celú históriu účtu odporkyne, a to od 13.4.2007, kedy jej bolo poskytnutých 50.000,-Kč až do 7.2.2012, kedy odporkyňa uhradila poslednú splátku 200,-Kč.

Odporkyňa do spisu doložila príkazy na úhradu, resp. fotokópie ústrižkov poštových poukážok, ktorými preukázala, že dňa 20.3.2009 uhradila na účet navrhovateľa sumu 5.000,-Kč, dňa 22.5.2009 sumu 8.000,-Kč, dňa 24.11.2009 sumu 1.000,-Kč, dňa 23.12.2009 sumu 1.000,-Kč, dňa 27.1.2010 sumu 2.000,-Kč, dňa 28.2.2010 sumu 1.000,-Kč, dňa 18.3.2010 sumu 1.000,-Kč, dňa 11.10.2010 sumu 2.500,-Kč, dňa 2.11.2010 sumu 2.500,-Kč, dňa 30.11.2010 sumu 2.000,-Kč, dňa 12.1.2011 sumu 1.500,-Kč, dňa 14.1.2011 sumu 2.000,-Kč, dňa 22.2.2011 sumu 2.009,43 Kč, dňa 27.4.2011 sumu 2.800,-Kč, dňa 18.7.2011 sumu 30,-Kč, dňa 6.2.2012 sumu 200,-Kč. Do spisu doložila aj príkaz na úhradu zo dňa 4.3.2011, podľa ktorého mala uhradiť sumu 80,-EUR, avšak na tomto príkaze bol odporkyňou uvedený nesprávny účet navrhovateľa.

Odporkyňa do spisu predložila aj mailovú komunikáciu s navrhovateľom, z ktorej vyplýva, že navrhovateľ dňa 21.6.2011 oznámil odporkyňi, že na jej účte je aktuálny zostatok mínus 26,24 Kč a disponibilný zostatok 0,00 Kč. Dňa 2.8.2011 jej oznámil, že na jej účte je k tomuto dňu aktuálny zostatok mínus 6,74 Kč a disponibilný zostatok 0,00 Kč. Dňa 21.2.2012 navrhovateľ oznámil odporkyňi, že na jej účte je aktuálny zostatok 0,00 Kč a disponibilný zostatok 0,00 Kč. Predložila aj mail navrhovateľa zo dňa 29.1.2013, v ktorom jej opäť oznámil, že na jej účte je aktuálny zostatok 0,00 Kč a disponibilný zostatok 0,00 Kč.

Do spisu bola predložená listina nazvaná ako „Uznanie záväzku a dohoda o splnení už splatného záväzku“ uzatvorená medzi navrhovateľom zastúpeným spoločnosťou B4B INKASSO s.r.o. a odporkyňou dňa 20.2.2009 v Z.. V článku I Uznanie záväzku a dohody o splnení už splatného záväzku odporkyňa ako dlžníčka uznáva v zmysle ust. § 323 Obchodného zákonníka svoj záväzok vyplývajúci zo Zmluvy o úvere č. XXXXXXXXXXR uzatvorenej medzi účastníkmi konania dňa 13.4.2007. K tejto zmluve

je vedený úverový účet odporkyne, ktorý ku dňu 9.2.2009 vykazuje dlh v celkovej výške 38.478,21 Kč, z toho istina 32.462,38 Kč, dojednané úroky 602,15 Kč, úroky z omeškania 5.413,68 Kč. V článku IV Uznania záväzku a dohody o splnení už splatného záväzku sa odporkyňa zaviazala dlžnú sumu splácať v pravidelných mesačných splátkach vo výške 5.000,-Kč, splatných vždy do 25. dňa príslušného kalendárneho mesiaca, počínajúc od 25.2.2009 až do úplného zaplatenia dlhu. V článku V Uznania odporkyňa zobrala na vedomie, že v prípade neuhradenia, čo aj jednej pravidelnej splátky v dohodnutom termíne, sa stáva celý záväzok okamžite splatným a navrhovateľ je oprávnený vymáhať ho súdnou cestou. K uznaniu záväzku navrhovateľ doložil plnú moc pre spoločnosť B4B INKASSO s.r.o. zo dňa 19.7.2007, aby navrhovateľa v súlade s uzatvorenou Mandátnou zmluvou č. XXXXXXXXXXXX zo dňa 6.2.2004 zastupovala pri vymáhaní pohľadávok od dlžníkov a osôb, ktoré poskytli zaistenie dlžných čiastok, uzatváranie dohôd o uznaní dlhu a splácaní dlhu, uzatváraní dohôd o prístupení k záväzku podľa § 533 Občianskeho zákonníka, jednaniach vo veciach notárskych alebo exekútorických zápisov, zisťovania majetkových pomerov u dlžníkov pohľadávok a vedeniu agendy pohľadávok po dobu ich prevzatia.

Keďže sa jedná o spor medzi zahraničnou obchodnou spoločnosťou (Česká republika) a občanom Slovenskej republiky, ktorý má trvalé bydlisko v Slovenskej republike, pričom zmluvný vzťah vznikol v Českej republike, súd odvodil svoju právomoc konať a rozhodovať vo veci podľa článku 2 odsekov 1, 2 a článku 16 odsek 2 nariadenia Rady (ES) č. 44/2001 z 22.12.2000 o právomoci a uznávaní a výkone rozsudkov v občianskych a obchodných veciach.

Ďalej súd musel riešiť otázku, ktorým rozhodným právom bude posudzovať tento spor. Nemohol aplikovať nariadenie Európskeho parlamentu a Rady (ES) č. 593/2008 zo 17.6.2008 o rozhodnom práve pre zmluvné záväzky (Rím I), keďže podľa článku 28 tohto nariadenia toto nariadenie sa vzťahuje na zmluvy uzavreté od 17.12.2009. Účastníci konania uzatvorili Zmluvu o ČSOB o spotrebiteľskom úvere dňa 13.4.2007, preto súd musel aplikovať Dohovor o rozhodnom práve pre zmluvné záväzky otvorený na podpis v Ríme 19.6.1980, ku ktorému pristúpili tak Slovenská republika, ako aj Česká republika. Podľa článku 1 Dohovoru ustanovenia tohto dohovoru sa uplatnia na zmluvné záväzky vo veciach s medzinárodným prvkom. Podľa článku 3 ods. 1 citovaného Dohovoru zmluva sa spravuje právnym poriadkom, ktorý si zvolia účastníci zmluvy. Voľba musí byť výslovná alebo musí dostatočne spoľahlivo vyplývať z ustanovení zmluvy alebo z okolností prípadu. Účastníci zmluvy si môžu zvoliť právny poriadok, ktorým sa bude spravovať celá zmluva alebo len jej časť.

Podľa článku 4 ods. 1 Dohovoru v rozsahu, v ktorom nedošlo k voľbe rozhodného práva pre zmluvu podľa článku 3, sa zmluva spravuje právnym poriadkom štátu, s ktorým má najužšiu väzbu. Ak je však časť zmluvy oddeliteľná od jej zostatku a táto časť má užšiu väzbu s iným štátom, možno ju výnimočne posudzovať podľa právneho poriadku tohto iného štátu.

Podľa článku 7 ods. 1 Dohovoru pri uplatnení právneho poriadku určitého štátu podľa tohto dohovoru možno zohľadniť imperatívne normy iného štátu, s ktorým má daná situácia úzku väzbu, ak podľa právneho poriadku tohto štátu sa takéto normy musia uplatniť bez ohľadu na to, ktorý právny poriadok je inak rozhodným právom pre zmluvu, a v rozsahu, v ktorom sa podľa tohto právneho poriadku musia v takejto situácii uplatniť. Pri úvahe, či sa tieto imperatívne normy zohľadnia, sa prihliada na ich povahu a účel a na dôsledky ich uplatnenia alebo neuplatnenia.

Podľa článku 7 ods. 2 Dohovoru žiadne ustanovenia tohto dohovoru neobmedzuje uplatnenie noriem právneho poriadku štátu konajúceho súdu v situácii, v ktorej je ich použitie imperatívne bez ohľadu na to, ktorý právny poriadok je inak rozhodným právom pre zmluvu.

Zmluva o ČSOB spotrebiteľskom úvere uzatvorená medzi účastníkmi konania dňa 13.4.2007 bola uzatvorená podľa ustanovení § 497 a nasl. zák. č. 513/1991 Sb. Obchodní zákonníku platného v Českej republike. Z toho možno vyvodiť, že právny vzťah medzi účastníkmi konania by sa mal riadiť právnym poriadkom platným v Českej republike, keďže Obchodní zákonník platný v Českej republike má najužšiu väzbu k tomuto právnemu poriadku. Súd však nemôže opomenúť článok 7 Dohovoru a musí zohľadniť aj imperatívne normy platné v Slovenskej republike.

Podľa § 10 ods. 4 zák. č. 97/1963 Zb. o medzinárodnom práve súkromnom a procesnom záväzkové vzťahy súvisiace so spotrebiteľskou zmluvou sa spravujú slovenským právnym poriadkom, ibaže právo, ktoré by bolo inak rozhodné, poskytuje spotrebiteľovi lepšiu ochranu jeho práv.

Citované zákonné ustanovenie § 10 ods. 4 bolo zakomponované do zák. č. 97/1963 Zb. novelou zák. č. 102/2014 Z.z. a nadobudlo účinnosť dňom 13.6.2014. Neobsahuje však prechodné ustanovenia, to znamená, že od ich účinnosti sa vzťahujú aj na právne vzťahy založené pred týmto dňom. Slovenská republika tak dala jasne najavo, že normy na ochranu spotrebiteľa považuje za imperatívne. Preto súd musel v tomto konaní zohľadniť ustanovenia chrániace práva spotrebiteľa ako imperatívne normy.

Podľa § 9a ods. 3 zák. č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa predávajúci ani osoba, ktorá v mene veriteľa alebo vo vlastnom mene vymáha pohľadávky vyplývajúce zo spotrebiteľskej zmluvy, nesmie spotrebiteľa v súvislosti s uplatňovaním alebo vymáhaním pohľadávok osobne navštevovať v jeho domácnosti alebo na pracovisku. Na tento účel je rovnako zakázané akýmkoľvek spôsobom kontaktovať alebo obťažovať spotrebiteľa počas sviatkov, dní pracovného pokoja alebo počas pracovných dní v čase po osemnástej hodine.

Citované ustanovenie § 9a ods. 3 je zaradené pod agresívnu obchodnú praktiku uvedenú v tomto zákone.

Podľa § 7 ods. 1 citovaného zákona nekalé obchodné praktiky sú zakázané, a to pred, počas aj po vykonaní obchodnej transakcie.

Podľa § 7 ods. 4 citovaného zákona za nekalú obchodnú praktiku sa považuje najmä klamlivé konanie a klamlivé opomenutie konania podľa § 8 a agresívna obchodná praktika podľa § 9.

Podľa § 7 ods. 5 citovaného zákona používanie nekalých obchodných praktík sa zakazuje aj v súvislosti s plnením záväzku spotrebiteľa vrátane vymáhania pohľadávky vyplývajúcej zo spotrebiteľskej zmluvy.

Vyššie citované zákonné ustanovenie § 9a ods. 3 bolo prijaté zák. č. 102/2014 Z.z. a nadobudlo účinnosť od 1.5.2014. Prijaté však bolo bez prechodných ustanovení, to znamená, že od jeho účinnosti sa vzťahuje aj na právne vzťahy založené pred týmto dňom.

Ako vyplýva z predloženej listiny označenej ako „Uznanie záväzku a dohoda o splnení už splatného záväzku“, ktorú uzatvorila za navrhovateľa spoločnosť B4B INKASSO a odporkyňa dňa 20.2.2009. Táto listina bola podpísaná v Z., teda v mieste vtedajšieho bydliska odporkyne. Spoločnosť B4B INKASSO s.r.o. bola navrhovateľom splnomocnená na vymáhanie pohľadávok, čiže jedná sa o spoločnosť, ktorá vymáha pre navrhovateľa pohľadávku a táto spoločnosť navštívila odporkyňu ako dlžníčku v jej domácnosti. Navyše jej dala podpísať listinu už vopred pripravenú, znenie ktorej odporkyňa nemohla ovplyvniť. Tým bola naplnená podstata agresívnej obchodnej praktiky, pričom v zmysle § 7 ods. 1 zák. č. 250/2007 Z.z. je takáto nekalá obchodná praktika zakázaná, a preto ani nemôže požívať právnu ochranu. Z toho dôvodu ani súd nemohol prihliadať na listinu označenú ako „Uznanie záväzku a dohoda o splnení už splatného záväzku“, ktorú mala odporkyňa podpísať dňa 20.2.2009.

Za nekalé konanie zo strany navrhovateľa súd považuje aj jeho mailové oznámenia o zostatkoch na účte odporkyne zo dňa 21.6.2011, 2.8.2011, 21.2.2012 a 29.1.2013.

Podľa § 7 ods. 2 písm. b/ zák. č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa účinného ku dňu 21.6.2011 (deň prvej mailovej správy) obchodná praktika sa považuje za nekalú, ak podstatne narušuje alebo môže podstatne narušiť ekonomické správanie priemerného spotrebiteľa vo vzťahu k výrobku alebo službe, ku ktorému sa dostane, alebo ktorému je adresovaná, alebo priemerného člena skupiny, ak je obchodná praktika orientovaná na určitú skupinu spotrebiteľov.

Podľa § 8 ods. 3 citovaného zákona obchodná praktika sa tiež považuje za klamlivú, ak opomenie podstatnú informáciu, ktorú priemerný spotrebiteľ potrebuje v závislosti od kontextu na to, aby urobil rozhodnutie o obchodnej transakcii, a tým zapríčiňuje alebo môže zapríčiniť, že priemerný spotrebiteľ urobí rozhodnutie o obchodnej transakcii, ktoré by inak neurobil.

Mailové správy od navrhovateľa boli spôsobilé navodiť dojem, že odporkyňa ku dňu 21.2.2012 už nemala voči navrhovateľovi žiaden dlh. Navrhovateľ jej neuviedol, že má a musí ešte zaplatiť aj úrok z omeškania, tento jej potom každým dňom narastal.

Podľa § 5b zák. č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa, ktorý nadobudol účinnosť 1.5.2014 orgán rozhodujúci o nárokoch zo spotrebiteľskej zmluvy prihliada aj bez návrhu na nemožnosť uplatnenia práva, na oslabenie nároku predávajúceho voči spotrebiteľovi, vrátane jeho premlčania alebo na inú zákonnú prekážku alebo zákonný dôvod, ktoré bránia uplatniť alebo priznať plnenie predávajúceho voči spotrebiteľovi, aj keď by inak bolo potrebné, aby sa spotrebiteľ týchto skutočností dovoľával.

Podľa § 52 ods. 2 Občianskeho zákonníka v znení účinnom od 1.5.2014 ustanovenia o spotrebiteľských zmluvách, ako aj všetky iné ustanovenia upravujúce právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, použijú sa vždy, ak je to na prospech zmluvnej strany, ktorá je spotrebiteľom. Odlišné zmluvné dojednania alebo dohody, ktorých obsahom alebo účelom je obchádzanie tohto ustanovenia, sú neplatné. Na všetky právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, sa vždy prednostne použijú ustanovenia Občianskeho zákonníka, aj keď by sa inak mali použiť normy obchodného práva.

Podľa § 100 ods. 1 Občianskeho zákonníka právo sa premlčí, ak sa nevykonalo v dobe v tomto zákone ustanovenej (§ 101 až 110). Na premlčanie súd prihliadne len na námietku dlžníka. Ak sa dlžník premlčania dovoľá, nemožno premlčané právo veriteľovi priznať.

Podľa § 101 Občianskeho zákonníka pokiaľ nie je v ďalších ustanoveniach uvedené inak, premlčacia doba je trojročná a plynie odo dňa, keď sa právo mohlo vykonať po prvý raz.

Je zrejmé, že v tomto prípade sa medzi účastníkmi jedná o spotrebiteľský právny vzťah. Súd preto musí brať zreteľ na ust. § 5b zák. č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa, pričom ako orgán rozhodujúci o nárokoch zo spotrebiteľskej zmluvy, je povinný zo zákona prihliadať na dôvody, ktoré bránia priznať plnenie požadované navrhovateľom, naviac, keď aj samotná odporkyňa vznesla námietku premlčania. Súd musí zároveň zohľadniť aj ust. § 52 ods. 2 Občianskeho zákonníka, na všetky právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, sa vždy prednostne použijú ustanovenia Občianskeho zákonníka, aj keď by sa inak mali použiť normy obchodného práva. Obe tieto ustanovenia nadobudli účinnosť 1.5.2014 a právne predpisy, ktorých súčasťou sú, nemajú prechodné ustanovenia, to znamená, že od ich účinnosti sa vzťahujú aj na právne vzťahy založené pred týmto dňom ( k tomu pozri rozsudok Najvyššieho súdu SR 3 MCdo 12/2014 zo dňa 21.4.2015 ).

Ako to vyplýva z oznámenia navrhovateľa o zosplatnení úveru, navrhovateľ prehlásil celú svoju pohľadávku z predmetného úveru za splatnú ku dňu 15.3.2008, týmto dňom teda začala plynúť všeobecná trojročná premlčacia lehota, táto uplynula dňom 15.3.2011. Navrhovateľ doručil súdu žalobu dňa 26.7.2011, t.j. po uplynutí premlčacej doby. Z uvedeného dôvodu súd žalobu zamietol.

Podľa § 142 ods. 1 O.s.p. účastníkovi, ktorý mal vo veci plný úspech, súd prizná náhradu trov potrebných na účelné uplatňovanie alebo bránenie práva proti účastníkovi, ktorý vo veci úspech nemal.

Podľa § 151 ods. 1 O.s.p. o povinnosti nahradiť trovy konania rozhoduje súd na návrh spravidla v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí. Účastník, ktorému sa prisudzuje náhrada trov konania, je povinný trovy konania vyčísliť najneskôr do troch pracovných dní od vyhlásenia tohto rozhodnutia.

Podľa § 151 ods. 7 O.s.p. súd môže o náhrade trov konania rozhodnúť aj tak, že namiesto určenia výšky trov prizná účastníkovi náhradu trov konania vyjadrenú zlomkom alebo percentom. Po právoplatnosti tohto rozhodnutia rozhodne o výške náhrady trov konania súd samostatným uznesením.

V tomto prípade bola v plnom rozsahu úspešná odporkyňa, uplatnila si aj nárok na náhradu trov konania, ktorých výšku vyčísli v zákonom stanovenej lehote. Z uvedeného dôvodu, súd priznal odporkyňu náhradu trov konania v 100%-nej výške, pričom o výške náhrady trov konania bude rozhodnuté samostatným uznesením po právoplatnosti tohto rozsudku.

**Poučenie:**

Proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie do 15 dní odo dňa jeho doručenia, na Okresný súd Košice I, v 2 písomných vyhotoveniach.

V odvolaní sa má popri všeobecných náležitostiach (§ 42 ods. 3 O.s.p.) uviesť, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, v čom sa toto rozhodnutie alebo postup súdu považuje za nesprávny a čoho sa odvolateľ domáha (§ 205 ods. 1 O.s.p.).

Odvolanie proti rozsudku alebo uzneseniu, ktorým bolo rozhodnuté vo veci samej, možno odôvodniť len tým, že

- a) v konaní došlo k vadám uvedeným v § 221 ods. 1,
- b) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- c) súd prvého stupňa neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- d) súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- e) doteraz zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú tu ďalšie skutočnosti alebo iné dôkazy, ktoré doteraz neboli uplatnené (§ 205a),
- f) rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Ak povinný dobrovoľne nesplní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, môže oprávnený podať návrh na vykonanie exekúcie podľa osobitného zákona (§ 251 O.s.p.).